DOLOŽKA ZLUČITEĽNOSTI
návrhu zákona
s právom Európskej únie

---

1. **Navrhovateľ zákona:**
   Vláda Slovenskej republiky

2. **Názov návrhu zákona:**
   Návrh zákona, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s konsolidáciou verejných financií

3. **Predmet návrhu zákona je upravený v práve Európskej únie:**

   a) **Primárne právo:**

   - čl. 4, čl. 12, čl. 26 ods. 2, čl. 49, čl. 56 až čl. 66, čl. 107, čl. 108, čl. 110 až 115, čl. 169, čl. 349 a 355 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ C 202, 7.6.2016),
   - čl. 52 Zmluvy o Európskej únii (Ú. v. EÚ C 202, 7.6.2016).

   b) **Sekundárne právo:**

   - smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 11.12.2006) v platnom znení, gestor: MF SR,

   - smernica Rady (EÚ) 2022/542 z 5. apríla 2022, ktorou sa menia smernice 2006/112/ES a (EÚ) 2020/285, pokiaľ ide o sadzby dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 107, 6.4.2022), gestor: MF SR,

   - vykonávacie rozhodnutie Rady (EÚ) 2025/852 zo 14. apríla 2025, ktorým sa Slovenskej republike povoľuje zaviesť osobitné opatrenie odchyľujúce sa od článku 26 ods. 1 písm. a) a článkov 168 a 168a smernice 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 2025/852, 5.5.2025), gestor zatiaľ neurčený,

   - odporúčanie Komisie zo 14. júla 2014 o zásadách ochrany spotrebiteľov a hráčov využívajúcich služby online hazardných hier a o predchádzaní hraniu online hazardných hrách v prípade maloletých osôb (2014/478/EÚ) (Ú. v. EÚ L 214, 19.7.2014).

   c) **Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie:**

   - Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-118/11, Eon Aset Menidjmunt, [2012],
     Výrok rozsudku:
     „1. Článok 168 písm. a) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že:
     - prenajaté motorové vozidlo sa považuje za vozidlo používané na účely zdaniteľných plnení zdaniteľnej osoby, ak existuje priama a bezprostredná súvislosť medzi použitím tohto vozidla a ekonomickou činnosťou zdaniteľnej osoby, a že právo na odpočet vzniká len po uplynutí obdobia, na ktoré sa vzťahuje každá z platieb, pričom treba zohľadniť existenciu takejto súvislosti,
     - motorové vozidlo prenajaté na základe lízingovej zmluvy a kvalifikované ako investičný majetok sa považuje za vozidlo používané na účely zdaniteľných plnení,

ak zdaniteľná osoba, ktorá ako taká vykonáva svoju činnosť, nadobudne tento majetok a celý ho zahrnie do majetku svojho podniku, pričom dochádza k priamemu a okamžitému odpočtu DPH splatnej na vstupe a akékoľvek používanie uvedeného majetku na súkromné účely zdaniteľnej osoby alebo jej zamestnancov alebo na iné účely, než sú podnikateľské účely, sa považuje za odplatné poskytovanie služieb.

2. Články 168 a 176 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje vylúčenie z práva na odpočet pre tovary a služby určené na bezplatné plnenia alebo na iné činnosti, než je ekonomická činnosť zdaniteľnej osoby, pokiaľ nie je majetok, ktorý je kvalifikovaný ako investičný majetok zahrnutý do majetku podniku.“.

- Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-291/92, Ambrecht, [1995],
  Výrok rozsudku:
  „1. Ak daňovník predá majetok, ktorého časť si vyhradil na súkromné užívanie, nekoná s ohľadom na predaj tejto časti ako daňovník v zmysle článku 2(1) Šiestej smernice Rady (77/388/EHS) zo 17. mája 1977 o harmonizácii zákonov členských štátov, ktoré súvisia s daňami z obratu – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný vymeriavací základ.
  2. Ak daňovník predá majetok, ktorého časť sa v čase nadobudnutia rozhodol nevyhradiť na podnikanie, pri uplatňovaní článku 17(2) zmienenej smernice sa má brať do úvahy len časť majetku určená na podnikanie.
  3. Úprava odpočtu dane na vstupe podľa článku 20(2) zmienenej smernice sa musí obmedziť na časť majetku určeného na podnikanie.“.

- Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-447/08 a C-448/08, Otto Sjöberg a Anders Gerdin, [2010],
  Výrok rozsudku:
  „1. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá zakazuje robiť reklamu, určenú pre rezidentov tohto štátu, na hazardné hry organizované na účely dosiahnutia zisku súkromnými prevádzkovateľmi v iných členských štátoch.
  2. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej hazardné hry patria do systému výlučných práv, v rámci ktorého propagácia hier organizovaných v inom členskom štáte podlieha prísnejším sankciám ako propagácia takých hier prevádzkovaných bez povolenia na vnútroštátnom území. Vnútroštátny súd musí preskúmať, či vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veciach samých predstavuje tento prípad.“.

- Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-203/08, Sporting Exchange Ltd, konajúca pod menom Betfair v. Minister van Justitie, [2010],
  Výrok rozsudku:
  „1. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, ako je právna úprava sporná v konaní vo veci samej, ktorá podriaďuje organizovanie a propagáciu hazardných hier režimu exkluzivity v prospech jediného hospodárskeho subjektu a ktorá zakazuje akémukoľvek inému hospodárskemu subjektu, vrátane hospodárskeho subjektu so sídlom v inom členskom štáte, na území prvého uvedeného členského štátu ponúkať cez internet služby, na ktoré sa vzťahuje uvedený režim.
  2. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že zásada rovnosti zaobchádzania a povinnosť transparentnosti, ktorá z nej vyplýva, sú uplatniteľné na konania o udelení a obnovení licencie v prospech jediného hospodárskeho subjektu v oblasti hazardných hier, pokiaľ nejde o verejný hospodársky subjekt, ktorého riadenie podlieha priamej kontrole

štátu, alebo o súkromný hospodársky subjekt, ktorého činnosti môžu podliehať hĺbkovej kontrole zo strany orgánov verejnej moci.“.

- Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/07, Liga Portuguesa de Futebol Profissional, Bwin International Ltd v. Departamento de Jogos da Santa Casa da Misericórdia de Lisboa, [2009],
  Výrok rozsudku:
  „Článok 49 ES neodporuje právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava v spore vo veci samej, ktorá zakazuje prevádzkovateľom, ako je Bwin International Ltd., usadeným v iných členských štátoch, kde legálne poskytujú analogické služby, prevádzkovať hazardné hry cez internet na území uvedeného členského štátu.“.

- Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Massimiliano Placanica, Christian Palazzese a Angelo Sorricchio, [2007],
  Výrok rozsudku:
  „1. Vnútroštátna právna úprava, ktorá zakazuje výkon činností zberu, prijímania, zapisovania a prenosu návrhov na stávky, najmä na športové podujatia, bez koncesie alebo policajného povolenia vydaných predmetným členským štátom, predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa, ako aj slobodného poskytovania služieb stanovených článkami 43 ES a 49 ES.
  2. Vnútroštátnym súdom bude prislúchať, aby overili, či v rozsahu, v akom vnútroštátna právna úprava obmedzuje počet podnikateľov pôsobiacich v odvetví hazardných hier, skutočne zodpovedá cieľu predchádzať prevádzkovaniu činností v tomto odvetví na kriminálne alebo podvodné účely.
  3. Články 43 ES a 49 ES sa majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá vylučuje a pokračuje vo vylučovaní podnikateľov zriadených vo forme kapitálových spoločností, ktorých akcie sú kótované na regulovaných trhoch, z odvetvia hazardných hier.
  4. Články 43 ES a 49 ES sa majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá ukladá trestné sankcie osobám, akými sú obvinení v konaniach vo veci samej, za výkon organizovanej činnosti zberu stávok pri absencii koncesie alebo policajného povolenia vyžadovaných vnútroštátnou legislatívou, ak tieto osoby nemohli získať predmetné koncesie alebo povolenia z dôvodu odmietnutia tohto členského štátu udeliť im ich, ktoré bolo v rozpore s právom Spoločenstva.“.

- Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-347/09, Jochen Dickinger a Franz Ömer [2011],
  Výrok rozsudku:
  „1. Trestnoprávne sankcionovanie porušenia monopolu na prevádzkovanie hazardných hier, akým je monopol na prevádzkovanie kasínových hier uvádzaných na trh prostredníctvom internetu upravený vnútroštátnou právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, je v rozpore s právom Únie, najmä s článkom 49 ES, ak takáto právna úprava nie je v súlade s ustanoveniami tohto práva.
  2. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na služby hazardných hier uvádzaných na trh prostredníctvom internetu na území hostiteľského členského štátu prevádzkovateľom usadeným v inom členskom štáte bez ohľadu na to, že tento prevádzkovateľ:
  - umiestnil v hostiteľskom členskom štáte určitú infraštruktúru informatickej podpory, ako napríklad server, a
  - využíva služby informatickej podpory poskytovateľa usadeného v hostiteľskom členskom štáte s cieľom poskytovať svoje služby spotrebiteľom, ktorí sú tiež usadení v tomto členskom štáte.

3. Článok 49 ES sa má vykladať v tom zmysle, že:
a) členský štát, ktorý sa snaží zabezpečiť osobitne vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov v odvetví hazardných hier, sa môže odôvodnene domnievať, že iba zriadenie monopolu v prospech jedinej organizácie, ktorá podlieha priamemu dohľadu orgánov verejnej moci, umožňuje zvládať kriminalitu spojenú s týmto odvetvím a sledovať cieľ prevencie podnecovania na neprimerané výdavky súvisiace s hrami a boja proti hráčskej závislosti dostatočne účinným spôsobom;
b) na to, aby bola vnútroštátna právna úprava zriaďujúca monopol v oblasti hazardných hier, ktorá držiteľovi monopolu umožňuje viesť expanzívnu politiku, koherentná s cieľom boja proti kriminalite, ako aj s cieľom zníženia príležitostí na hru, musí:
- sa zakladať na konštatovaní, podľa ktorého kriminálne a podvodné činnosti spojené s hrami a hráčskou závislosťou predstavujú problém na území dotknutého členského štátu, ktorý je možné riešiť expanziou povolených a regulovaných
činností, a
- umožniť len reklamu, ktorá je primeraná a prísne obmedzená na to, čo je nevyhnutné na nasmerovanie spotrebiteľov do siete kontrolovaných hier;
c) okolnosť, že členský štát si zvolil iný systém ochrany než ten, ktorý prijal iný členský štát, nemôže mať vplyv na posúdenie nevyhnutnosti a proporcionality ustanovení prijatých v predmetnej oblasti, ktoré sa musia posúdiť iba vzhľadom na ciele sledované príslušnými orgánmi dotknutého členského štátu a na úroveň ochrany, ktorú zamýšľajú zabezpečiť.“.

4. Záväzky Slovenskej republiky vo vzťahu k Európskej únii:

a) Lehota na prebratie smernice 2006/112/ES bola stanovená do 1.1.2008.
Lehota na prebratie smernice (EÚ) 2022/542 bola stanovená do 31.12.2024.
Vykonávacie rozhodnutie Rady (EÚ) 2025/852 sa uplatňuje od 1.7.2025 do 30.6.2028.

b) Proti Slovenskej republike nebolo začaté konanie v rámci „EÚ Pilot“, ani nebol začatý postup EK ako aj nebolo začaté konanie o porušení Zmluvy o fungovaní Európskej únie podľa čl. 258 až 260.

c) Smernica 2006/112/ES je prebratá do zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a do zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.
Smernica (EÚ) 2022/542 je prebratá do zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.
Vykonávacie rozhodnutie Rady (EÚ) 2025/852 je preberané do zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

5. Návrh zákona je zlučiteľný s právom Európskej únie:

a) úplne.